

[Arbejdsministeren]

Må jeg sige til hr. Dyremose, at folketinget har vedtaget en lov, der giver et ansvar til en bestyrelse. Denne bestyrelse har forvaltet disse midler i overensstemmelse med den lovgivning, der foreligger. Den er sammensat af en bred kreds af lønmodtagerrepræsentanter: fru Kirsten Stallknecht, hr. Thomas Nielsen, formanden for maskinmestrene, formanden for Akademikernes Centralorganisation og en lang, lang række forskellige lønmodtagere. Det er ikke en socialdemokratisk – jeg ved ikke, hvad det var for et udtryk, der blev brugt fra hr. Lawaetz' side – det er de ledende repræsentanter inden for lønmodtagernes rækker. Derudover sidder der 3 repræsentanter for de mest berørte ministerier og 3 enkeltpersoner: vicedirektør Mikkelsen fra Nationalbanken, formanden for Danmarks Sparerkasseforening, hr. Laurits Ringgaard, og endelig den tidligere formand for Det økonomiske Råds formandskab, hr. Bent Rold Andersen.

Det er om disse mennesker, at man ønsker at føre en millimeteragtig kontrol helt ude af pagt med, hvad man gør i alle andre tilsvarende situationer. Jeg synes, man skal lade være at bruge disse argumenter. Og at sige, at Privatbanken eksempelvis endnu ikke har haft en særlig stor aktivitet i et samarbejde med Lønmodtagernes Dyrtidsfond, er jo også rimeligt fantastisk, i betragtning af at samarbejdet først nu er blevet etableret med henblik på det, som blev angivet som det nye i lovgivningen, nemlig at der også kunne investeres i ikke-børsnoterede papirer. Jeg vil altså meget gerne understrege, at jeg har intet ansvar for, hvordan der forvaltes, det er bestyrelsens, og hvis man vil kritisere bestyrelsens forvaltning, skal man være klar over, at man kritiserer samtlige de personer, der sidder i den.

Og så synes jeg endelig ikke, at hr. Bertel Haarder – sådan var argumentationen trods alt ikke fra hr. Dyremose, det vil jeg gerne medgive – kan komme frem med, at spørgsmålet om, hvilken bankforbindelse der anvendes i en fondsforvaltning i henhold til en lovgivning, er et spørgsmål om økonomisk demokrati eller ikke-økonomisk demokrati. Man kan stille spørgsmålene op på mange måder. Vi har aldrig nogen sinde hævdet fra vores side, at der i Lønmodtagernes Dyrtidsfond var blot ansatsen til økonomisk demokrati, men selv om man så har den modsatte

opfattelse, så kan da spørgsmålet om, hvilken bankforbindelse man har, og hvor meget den er spredt rundt, ikke bruges i den forbindelse.

Hvad er det så for konkrete dispositioner, som hr. Bertel Haarder kritiserer? Er det det lån, der er givet til hjemmemarkedsselskabet Danmark, hr. Bertel Haarder er dybt utilfreds med? Er det støtten til Eksport-Svin slagteriernes Salgsforening, som ikke skaber tilstrækkelig sikkerhed for, at lønmodtagerne får bevaret realværdien af deres penge? Er der også noget misliebigt i, at man her fra dyrtidsfondens bestyrelses side har indledt et samarbejde med store produktionsvirksomheder inden for landbrugssektoren? Jeg synes, at vi fra folketingets side, så længe en bestyrelse fuldt ud lever op til det ansvar, som folketinget har givet den i henhold til en lovgivning, skal lade bestyrelsen fortsætte sit arbejde, og det er den linje, vi vil fastholde.

Jeg forstod mange af de bemærkninger, hr. Arne Melchior gjorde, og var måske også enig i nogle af dem, men der var en enkelt bemærkning, jeg ikke var enig med hr. Arne Melchior i. Når hr. Arne Melchior siger, at det er folketinget uvedkommende, hvordan andre fonde end f. eks. dyrtidsfonden administrerer, så skal hr. Arne Melchior ikke glemme, at et meget stort antal fonde i høj grad har statsfinansiell betydning, f. eks. idet de er skattefri. Det er skattefri fonde, som, når de i øvrigt opfylder bestemte forudsætninger, opnår det absolutte gode, den sæstilling i forhold til alle andre borgere i samfundet, at de er skattefri. Hvis man kommer ind på den tankegang, at man nu vil blande sig i bestyrelses dispositioner, bestyrelser, som i øvrigt lever op til de forventninger og det ansvar, som en lovgivning antyder, er det jo ikke helt overraskende – det var ikke mig, der gjorde det – at hr. Ole Thomsen i dag gør det til et punkt i sit indlæg.

Jeg vil gerne slutte dette indlæg med at sige, at jeg tror, man gør mere fortræd end gavn – det kan være, der er nogle avishistorier i dette – ved at køre den slags sager her. Man er med til at svække forståelsen i lønmodtagerkredse for, at der skal arbejdes aktivt erhvervsmæssigt for at få genrejst det danske samfund, gennem den slags angreb på og mistæneliggørelse af de valgte ledere inden for lønmodtagernes organisationer.